

РЕШЕНИЕ

№ 7989

гр. София, 23.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 06.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **7804** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на лишения от свобода Р. В. М. – 5 група, срещу Заповед № 308 / 20.07.2022 г., издадена от началника на затвора – С.. С цитираната заповед е отменена Заповед № 526 / 20.10.2020 г. на Началника на Затвора -С., с която на лишения от свобода М. е възложено да работи като работник в Цех Печатница.

В жалбата се сочи, че обжалваната заповед е издадена в нарушение на материалния закон и на административнопроизводствените правила. В жалбата е посочено, че липсват правните основания на чл. 170, ал. 2 ППЗИНЗС. Посочват се като нарушени разпоредбите на чл. 26, ал. 1 АПК, на чл. 34, ал. 1 АПК. Посочена е и разпоредбата на чл. 89, ал. 2 ППЗИНЗС и чл. 56 от Конституцията на Република България.

Жалбоподателят иска от съда да бъде отменена обжалваната заповед като незаконосъобразна и необоснована, постановена в нарушение на материалния и процесуалния закон.

В съдебно заседание жалбоподателят лично поддържа жалбата си и моли съда да отмени обжалваната заповед, с която му е отменена заповедта за работа.

Ответникът Началник на Затвора – [населено място], чрез процесуалния си представител моли производството да бъде прекратено поради недопустимост на жалбата, аргументирайки се в тази насока. Алтернативно, моли жалбата да бъде отхвърлена. Подробни аргументи излага в писмено становище. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор П., който изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като се запозна с доказателствата и доводите на страните, намира за установена, следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят Р. В. М. изтърпява наказание „лишаване от свобода“ в Затвора – [населено място].

На 20.10.2020 г. началникът на Затвора – [населено място] е издал Заповед № 526 / 20.10.2020 г. относно възлагане на работа на лишения от свобода Р. В. М. като работник в Цех Печатница. Със заповед № 308 от 20.07.2022 г. на началника на Затвора – [населено място] е отменена заповед № 526 / 20.10.2020 г. и е разпоредено лишеният от свобода Р. В. М. да бъде освободен като работник в цех Печатница.

Със заповед № 387 от 22.07.2022 г. на Началника на Затвора – С. на Р. В. М. е наложено дисциплинарно наказание „Писмено предупреждение“. Наказанието е наложено на основание чл 102, ал. 1 ЗИНЗС, като са взети предвид характерът и тежестта на извършеното нарушение, цялостното поведение на лишения от свобода, както и здравословното му състояние. Наказанието е наложено затова, че на 22.06.2022 г. в 11: 50 ч. на пост № 18 в 5 – та група по разпореждане на дежурен в присъствието на надзорно – охранителния състав е извършено претърсване и личен обиск на лишения от свобода настанени в спално помещение № 17 на територията на 5 – та група. В хода на претърсването са открити 1 бр. индукционен котлон, марка G. и 1 бр. фурна, марка „Студио“. Вещите са иззети с протоколи. Прието е, че с действията си лишеният от свобода Р. В. М. е нарушил чл. 96, т. 3 и т. 4 ЗИНЗС, което представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 100, ал. 1 и ал. 2, т. 1 и т. 5 от ЗИНЗС.

По делото е приложена докладна записка от инспектор социална дейност и възпитателна работа до Началника на Затвора – С. (л. 5 от делото). Докладната записка е от дата 14.07.2022 г. В докладната записка е отразена фактическата обстановка от претърсването и личния обиск на Р. М. от дата 22.06.2022 г. Докладната записка е докладвана на началника на затвора – С.. Върху самата докладна е положена резолюция „Да се издаде заповед за наказание „Писмено предупреждение“. Под тази резолюция е положена втора, в която е разпоредено „Да се спре от работа“, като е посочена датата 19.07.2022 г.

Видно от Протокол № 55 от 19.07.2022 г., на основание чл. 35, ал. 1 от ППЗИНЗС, Комисията по разпределение на лишения от свобода е взела решение в т. III на основание чл. 105 ЗИНЗС, във вр. с чл. 89, ал. 2 от ППЗИНЗС след изслушване на лишени от свобода, в т. 9 „Р. В. М. от 5 гр.- изслушван във връзка с ДЗ вх. № 6273 / 23.06.2022 г. за притежание на забранени вещи. Чл. 101, т. 1 от ЗИНЗС „Писмено предупреждение“ Да бъде освободен от работа!“.

В изпълнение на този протокол и на резолюциите са изготвени проекти на заповеди. Със заповед № 387 от 22.07.2022 г. на Началника на Затвора – С. на Р. В. М. е наложено дисциплинарно наказание „Писмено предупреждение“.

Със заповед № 308 от 20.07.2022 г. на началника на Затвора – [населено място] е отменена заповед № 526 / 20.10.2020 г. и е разпоредено лишеният от свобода Р. В. М. да бъде освободен като работник в цех Печатница.

Недоволен от тази заповед Р. М. е упражнил правото си на съдебно оспорване пред АССГ.

Горната фактическа обстановка се установява от приетата по делото

административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок (предвид липса на посочване в акта в какъв срок и пред кой орган може да се обжалва) от надлежна страна, при спазване изискванията на закона, срещу административен акт, който подлежи на оспорване по съдебен ред. Съгласно § 4б, ал. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗИНЗС (Нов – ДВ, бр. 105 от 2020 г.), разпоредбите на глава десета от Административнопроцесуалния кодекс се прилагат и в случаите, когато не е предвидено изрично в този закон обжалване на индивидуални административни актове на органите по изпълнение на наказанията. Производствата се разглеждат пред административния съд по местоизпълнение на наказанието. Решението на съда е окончателно. В случая не е предвидено обжалване на процесната заповед нито по административен, нито по съдебен ред. Допустимостта на жалбата се обуславя и от разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията на Република България, според която гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат освен изрично посочените със закон. В този смисъл е и съдебната практика - Определение № 9820/26.06.2019 г. на ВАС, III-то отделение, по адм. дело № 6304 / 2019 г., поради което същата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган в пределите на неговата законова компетентност по място, време и степен.

Съгласно чл. 41, ал. 1 от Наказателния кодекс (НК), изтърпяването на наказанието лишаване от свобода се съпровожда с подходящ, съответно запластен общественополезен труд, чрез който се цели превъзпитанието на осъдените, както и създаването и повишаването на тяхната професионална квалификация, а с чл. 41, ал. 3 от НК е регламентирано, че положеният труд се зачита за намаляване срока на наказанието, като два работни дни се считат за три дни лишаване от свобода.

Според чл. 172, ал. 1 от ЗИНЗС лишените от свобода участват в трудовата дейност основно с цел ресоциализацията им, като работата, която изпълняват се определя от администрацията, съгласно изрично посочените критерии по чл. 172, ал. 2 от ЗИНЗС и чл. 164 от ППЗИНЗС. Лишеният от свобода с оглед спецификата на правното му положение, не е страна по трудово правоотношение. Такова като правоотношение между равнопоставени субекти не възниква между него и администрацията на Затвора. Действително ЗИНЗС препраща към трудовото законодателство и Кодекса на труда, но само относно условията на труд и продължителността на работния ден на лишените от свобода, както и за имуществената им отговорност за неуредените в специалния закон въпроси (аргумент от чл. 173, ал. 2 от ЗИНЗС, чл. 79, ал. 1 от ЗИНЗС и чл. 127 от ЗИНЗС; чл. 168, чл. 169, ал. 1 и чл. 172 от ППЗИНЗС). Правата и задълженията на лишения от свобода, полагащ труд са уредени в ЗИНЗС и детайлизирани в ППЗИНЗС и не се определят от някое от основанията за възникване на трудово правоотношение, измежду които и трудов договор.

Предвид нормите на чл. 172, ал. 2 от ЗИНЗС и чл. 164 от ППЗИНЗС, както назначаването, така и прекратяването на трудовата дейност на лишения от свобода е правомощие на началника на затвора, който действа в условията на оперативна самостоятелност по целесъобразност.

В случая няма спор, че на жалбоподателя е възложено да работи като работник в Цех Печатница, като с оспорваната заповед актът, с който е извършено това е отменен.

Процесната заповед е мотивирана, като съгл. ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ВС няма пречка мотивите да се намират и в други документи от преписката – в случая това са описаните по-горе Протокол № 55 / 19.08.2022 г., заповед за налагане на дисциплинарно наказание на жалбоподателя, както и докладните записки, включително и обясненията на Р. М..

Между страните няма спор, че лишеният от свобода М. на 22.06.2022 г. е държал вещи, които са били негова собственост - 1 бр. индукционен котлон, марка G. и 1 бр. фурна, марка „Студио”.

Настоящият съдебен състав обаче приема, че оспореният акт е издаден в нарушение на материалния закон. На практика срещу М. е издадена заповед за налагане на дисциплинарно наказание и заповед за прекратяване на работата, която той е извършвал. Тоест едни и същи факти са послужили за издаване на два различни административни акта. Доколкото заповедта за налагане на дисциплинарно наказание не е предмет на съдебен контрол по настоящото дело, то тя не трябва да се проверява за съответствие с материалния закон. Проверката на оспорената в настоящото съдебно производство заповед обаче сочи, че тя е издадена в противоречие с разпоредбите на чл. 170, ал. 2 и ал. 3 ППЗИНЗС. Фактите, посочени в хипотезата на правната норма на чл. 170, ал. 2 и ал. 3 ППЗИНЗС, се различават от фактите, които ЗИНЗС предвижда, че водят след себе си до налагане на дисциплинарно наказание.

Съдът намира за нужно да изложи, че съгласно чл. 170, ал. 2 и ал. 3 от ЗИНЗС негативното отношение към трудовата дейност, като системно неизпълнение на трудовите норми, неуплътняване на работното време, отклонение от работното място, отказ от работа и други тежки нарушения на трудовата дисциплина, се считат за утежняващо обстоятелство при разглеждане на правното положение на лишените от свобода. В случаите по ал. 2 или при обективна невъзможност за изпълнение на възложената работа участието в трудова дейност се прекратява с писмена заповед на съответния началник.

В процесния казус не е налице обективна невъзможност за изпълнение на възложената работа. Настоящият състав намира, че дисциплинарното нарушение, извършено от Р. М., не попада в приложното поле на чл. 170, ал. 2 от ППЗИНЗС – същото нито съставлява негативно отношение към трудовата дейност, нито отказ от работа, нито пък макар да е нарушение на дисциплината в затвора, съставлява тежко нарушение на трудовата дисциплина. Напротив, в административната преписка липсват данни жалбоподателят да не е извършвал дейността си, респ. да се е отклонявал от работното време или място. Държането на котлон и печка само по себе не съставлява „тежко нарушение на трудовата дисциплина“ по смисъла на чл. 170, ал. 2 от ППЗИНЗС, което да е основание за прекратяване на участието в трудова дейност.

По изложените съображения съдът намира жалбата за основателна – издадената заповед е незаконосъобразна, поради което същата трябва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя се дължат разноски по делото. Претенцията е своевременно заявена в хода по същество. По делото от жалбоподателя е внесена държавна такса в размер на 10 лева. Представен е договор за правна защита и съдействие между адв. И. и жалбоподателя. В него е отразено обстоятелството, че възнаграждението е заплатено в брой и е в размер на 500 лева. Възражението на процесуалния представител на ответника за

прекомерност на претендираните разноси не трябва да се уважава. Съдът намира, че приложима е разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съгласно която при административни дела без материален интерес размерът на минималното възнаграждение е 1000 лева. Заплатеното възнаграждение от 500 лева, което се претендира в съдебното производство, е под този минимум.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София град, III отделение, 45 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. В. М., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора – [населено място], Заповед № 308 / 20.07.2022 г., издадена от началника на затвора – С., с която е отменена Заповед № 526 / 20.10.2020 г. на Началника на Затвора -С., с която на лишения от свобода М. е възложено да работи като работник в Цех Печатница.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерството на правосъдието, адрес: [населено място], [улица], да заплати на Р. В. М. разноси по делото в размер на 510 лева.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно § 4б, ал. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗИНЗС.

СЪДИЯ: